

Plyšový macko

V malej dedinke, v poslednom dome pod horou, žila Hanka spolu s rodičmi. Hanka bola milé dievčatko, rada sa chodila hrať na lúku v hore, zbierala tam kvietky, robila venčeky. V prírode bolo príjemne, ticho, vtáčiky pekne spievali, a tak hora spolu so šumom lístia stromov lahodili jej uškám i srdiečku.

Jedného dňa Hanka zosmutnela. Prišla na kraj hory, sadla si na peň a tíško plakala. Zrazu jej do uší prenikol tenký hlas.

„Čože tak nariekaš, dievčatko, čo sa ti prihodilo?“

Hanka sa preľakla a stíchla. Nevedela, či sa jej to zdalo, alebo naozaj počula milý hlas.

„Ktože sa ma to pýta? Alebo sa mi to len zdá?“ prezvedala sa.

„Nezdá sa ti to. To sme sa pýtali my, lesní škriatkovia.“

„A kde ste? Nevidím vás,“ hlesla stále neisto Hanka.

„Tak sa lepšie pozri pod červenú muchotrávku.“

Hanke až očká zaiskrili, keď zbadala pod veľkou muchotrávku troch malých škriatkov s bielymi bradami a špicatými čiapkami. Oblečené mali montérky.

„Tak predsa existujete? Myslela som si, že škriatkovia žijú len v rozprávkach,“ zvolala prekvapená Hanka.

„Ludia si myslia, že žijeme len v rozprávkach, pretože sa hocikomu neukážeme. Len dobrým ľuďom a takým, ktorí potrebujú radu a pomoc,“ vysvetľoval škriatok s najväčšou bradou. Vyzeral ako najstarší a najmúdrejší.

Škriatkovia žijú v lesoch aj v záhradách, starajú sa o poriadok a poznajú rôzne kúzla. Napríklad vedia a vidia nezvyčajné veci, čo obyčajný smrteľník nedokáže. Občas zájdu aj do dediny, ale tak, aby ich nik nezbadal.

„A prečo plačeš? Čo sa ti stalo?“ opýtali sa škriatkovia po druhýkrát.

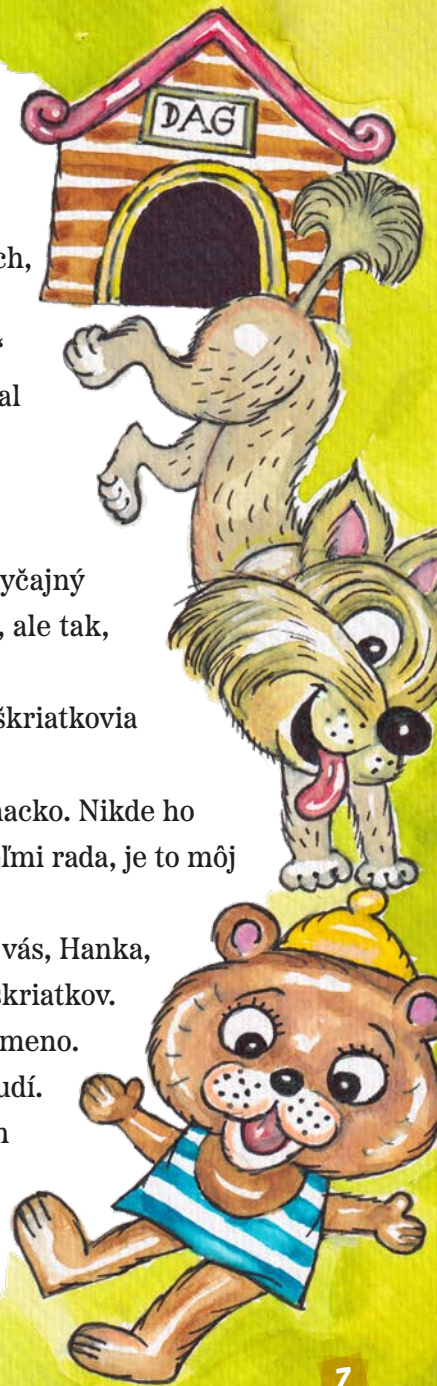
„Stratil sa mi môj najobľúbenejší plyšový macko. Nikde ho nemôžem nájsť, preto som smutná. Mám ho veľmi rada, je to môj dobrý kamarát,“ zavzlykala.

„Včera sme boli náhodou, a možno aj nie, u vás, Hanka, a niečo zvláštne sme videli,“ povedal jeden zo škriatkov.

Hanku prekvapilo, že škriatkovia vedeli jej meno. Je to tak, škriatkovia poznajú mená všetkých ľudí.

„Choď domov a zájdi rovno za vašim psíkom Dagom. Pozri sa do jeho búdy a hneď ťa smútok prejde, uvidíš...“

„Veru, tak je,“ prisvedčil druhý škriatok.

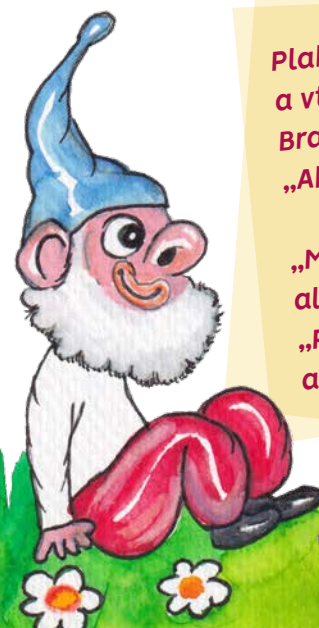
Hanka sa tak ponáhľala domov, až jej horeli podrážky na topánkach. Bola veľmi zvedavá, čo škriatkovia videli v psej búde. Ani sa s nimi poriadne nerozlúčila, nepoďakovala a nespýtala na ich mená, taká bola netrpezlivá.

Doma utekala rovno za Dašom. A naozaj! Macko ležal v zadu v búde na koberčeku, ktorý tam mal Daš, aby mu bolo mätko a teplo. Vzala ho a prísny hlasom povedala:

„Daš, čo si to urobil! Ja som si išla oči vyplakať, keď som nemohla nájsť môjho najmilšieho macka!“ Daš stiahol chvost, ľahol si a smutnými očami pozeral na Hanku. Tej sa previnilého psíka ulútostilo a už miernejším hlasom mu dohovárala: „Urobil si zľú vec, preto ťa hreším. Nesmieš brať iným veci, lebo budú smutní. Sľubujem, že ti s mamičkou niečo na hranie kúpime.“ A Hanka sľub dodržala. V obchode vybrala pre Daša veľkú gumenú kosť, z ktorej mal obrovskú radosť. Hrýzol ju, hral sa s ňou, ani na chvíľu ju nepustil z papulky, tuším s ňou aj zaspal. Odvtedy už Hanke ani nikomu inému nič nezobral.

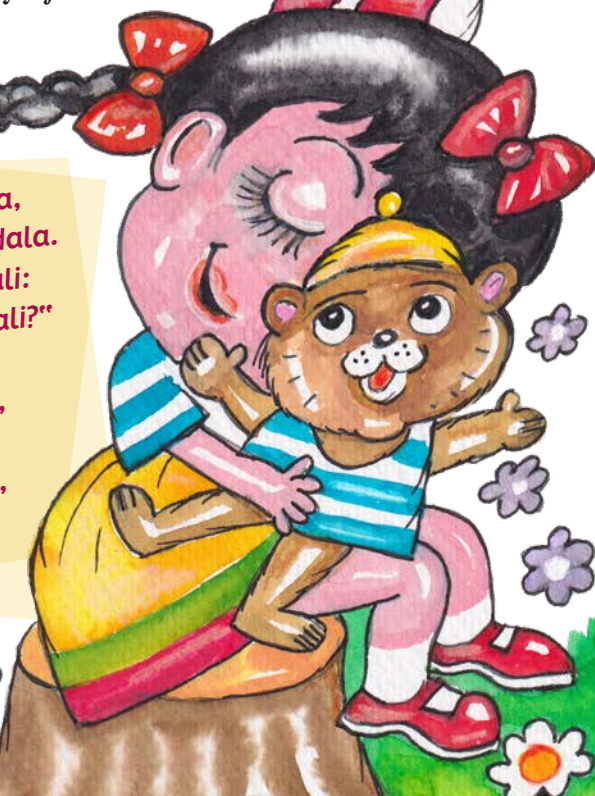
Hanka si po nájdení plyšového macka zaumienila, že zájde na okraj hory k pňu, kde stretla škriatkov, a poďakuje sa im.

Odvtedy často chodila za škriatkami pre radu alebo sa len tak porozprávať. Našla v nich nových kamarátov a tešila sa na každé stretnutie s nimi. Škriatkovia ju zoznámili s horou, ukázali jej také miesta, ktoré si nikdy predtým nevšimla. Naučili ju, ako sa má v prírode správať a ukázali jej mnohé zvieratká a ich spôsob života. Pri každej návšteve hory sa dozvedela niečo nové alebo nezvyčajné.

Plakala, Hanka, plakala,
a vtedy škriatkov zbadala.
Bradatí muži sa pýtali:
„Akú radu by sme ti dali?“

„Mala som ja macíka,
ale sa mi stratil.“
„Popros svojho psíka,
aby ti ho vrátil.“

Pomôž Hanke
nájsť najkratšiu
cestu k psej
búde.

Riešenie nájdeš
na konci knihy.